

Publicerad 2017-05-18 21:33 av candydarling

Havsbarn

Jord under naglarna, gyttja under klänningen, i underlivet. Hud gjord av glas. Jag kan se din själ, den har förruttnat. Den är så väldigt, väldigt gammal.

Var kommer du ifrån? Så länge var jag aldrig vid liv. Så länge väntade jag på att få leva. I mörkret, i magen, ofödd. Ljus som bränner i köttet, mammas andetag. Havsbarn, vågor som sjunger, havsbarn.

Sandöken glas i min hand. Denna torra stad, vita hus, brännvit himmel.

Konjak i blodet. Ljudet från havet, himlen, staden. Jag är mitt lilla barn.

Ni ser längre bort. Vad ser ni?

Ljud av glas. Ett kraftverk. Sjukdom i blodet. Död som inte längre är er.

Hon lyfte på huvudet. Allt blev tyst och orörligt igen. Hon hade förlorat sitt syfte, sin magi. Det blödande ljuset, betonggolvet. Väggarna klättrar in under huden. Här bodde hon under så många år.

Den nedsmutsade sängen på golvet. Dikterna skrivna på kvitton.

De dammiga glasen. Något gör så ont. Sötman i blodet. Socker och järnsmak på tungan.

Hon simmade ut i det svarta vattnet. Jag trodde att det skulle sluka henne. Som gyttja i tankarna, ett svart hav över det förflutna. Vattenparasiter på den spända ytan. En sjukdom som ännu inte brutit ut.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren candydarling med Poeter.se id #38391 innehar upphovsrätten